

beengedtünk, de fejünkre idéztük mi magunk is, mert amikor a haza érdeke lett volna a fontos, nagyon sokan csak a maguk érdekeit nézték és védték. Pártoskodtunk, amikor összefogásra kellett volna törekedni minden magyarnak. A széthuzás, az egyenetlenkedés ássa meg sirját a nemzeteknek, az összetartás, az egyet akarás mindig nagygyá, hatalmassá teszi a nemzetet.

3. „Megbűnhődte már e nép a multat s jövődőt“.

Vétettünk, megbűnhőntünk érte. Csüggednünk azért mégsem szabad. Végigvert már rajtunk a tatárcsorda is, viselnünk kellett a százötvenéves török uralmat is, mégis újra nagy és erős nemzet tudott lenni a magyar nép. Talán éppen akkor tud, ez a mi fajtánk igazán nagy tud lenni, amikor szenved, amikor letiporva, megcsonkítva tengeti életét, mert ilyenkor egymásra talál gazdag és szegény, a szenvedő nemzet minden fia-lánya, s összefogva, egyet akarva mindannyiszor fel tudott kelni a porból, ahová lesujtották, mindig újra nagy és hatalmas tudott lenni, mert valami mindig lelket öntött bele, talpra tudta állítani: a magyar földnek mélységes és eltéphetetlen szeretete.

Énekeljük el, gyerekek, a magyar imádságot, a Himnusz-t.

(V. L.)

Anyák napja

Édesanyák

Ünnep készül, amelyet nem előznek meg nagyszabású előkészületek, próbák. Ünnep, amely olyan titokban érik megvalósulássá, mint a bimbónak virágba pattanása, mint a rügynek virággá bomlása. Ünnep készül, aminek tiszta, szelid oltártüzeiben csillagok fénye ragyog és orgonájában égi harsonák zengedeznek: az *Anyák napja*.

Olyan egyszerűen hangzik. Az anyák napja! Azok napja, akiknek életünket köszönhetjük, akiknek örökdő gondja első típusunktól végigkiséri lépéseinket, a sirig el nem hagy s még az égből is áldást sugároz le ránk. Az egyetlen egy igazi szeretet a világon, amibe az önzésnek egyetlenegy parányi porszeme sem vegyül. Csupa fény és csupa tisztaság, csupa jószág és csupa szépség: az Anya. Belefér-e az emberi szívbe ennyi hála, amennyit ez az isteni főnség megérdemel?

Szenteljünk egy napot az esztendőből az Anya glóriájának! Egy napot, amelyiken túlradó szívünk kicsorduljon a hálától, a szeretettől, a csodálattól és a hódolat forró himnuszába szakadjon előtte a „szent, magasztos, élő szeretet, a világ fölött lohogó“ tiszta örök láng, az Anya előtt!

Örömnapp ez, amelyen oltárra emeljük a női ideált, a szeretet, a szenvedés, a magafeláldozás eszményi megszemélyesítő-

jét. Ez az ünnep figyelmezteti az embereket arra, hogy anyának lenni: a legnagyobb méltóság, amellyel semmi sem versenyezhet. Az egyéni érvényesülés, vagy a pénz-szerzés izgalmas hajszája nem pótolhatja azt a bűvös világot, mely az édesanya fogalma, élete, nagy jótéteménye körül ragyog. Egy nap visszaköveteli a nagy és embertelen emberi forgatagból a pihenés, a vigasztalódás és kárpótlás, a megnyugvás, a hála és a fölemelkedés imádságos vasárnapjának az anyaság szent kultuszát és kényszeríti a társadalmat, hogy tiltakozzék a nőkultusz ama frivol, sőt szégyenletes és magára a nőre nézve is megszégyenítő formája ellen, mely a nő értékét csak teste szépségében keresi és találja meg s lelki életének magasztos szépségeit cinikusan elhanyagolja, sőt észre sem veszi, vagy nem is akarja látni. Persze, a romlott kornak kényelmetlen látvány a női fenség: eszébe jut a saját hitványsága.

Az Anyák napja: ünnep; vezeklés a belső élet csöndes mártírja, az igazi, a halhatatlan és nagyszerű női ideál: az Anya előtt. Megállítja s nemcsak gondolkozásra, nemcsak lelkiismereti számadásra készíti az árral rohanó embert, de könnyekre fakasztja annak érzése, hogy az ifjuság és szépség rózsáit voltaképpen mi téptük le az édesanyánk halovány orcájáról. És az anya maga is fölmagasztosul ebben az ünnepben; érzi nagyszerű hivatásának jelentőségét, érzi a feje körül isteni méltóságának sugárzó glórioláját, mely előtt önkénytelenül is leborul a férj is, a gyermek is, és a közös szent ünnepből új, tiszta vágyak sóvárgásával, megfrissült erővel kerül ki: a család egységesül. Tehát az anyák napja nemcsak ünnep, de családot és nemzetet össze- és fönntartó nagy erkölcsi erő is.

Az Anyaság a legnagyobb tiszteletre, a legföltétlenebb elismerésre érdemes. A lélek mélyéig hat gyöngédsége, finomsága, kedvessége a gondolatnak, hogy egyetlenegy napon a gyermek halmozza el jóságával és figyelmissége, szeretete és hálája ezer jelével az örök és fáradhatatlan, a soha nem szünő és soha nem lankadó fönséges gondot: az édesanyai szívet és annak kimeríthetetlen szeretetét.

Az anya az év, az évek minden napján ad gyermekének; mindenét odaadja. Ezen a napon a gyermek ad az anyának. Csak egy virágszálat, csak egy kezesókot, vagy egy akaratlanul ki-csorduló könnyecseppet. De ebben a világ minden kincse benne van: minden, amire az édes vágyakozott, amiért magát fölál-do-zta, amire büszke s ami boldoggá teszi: a gyermek hálája, az Isten legbecesebb ajándéka és jutalma.

Félre ezen a napon minden hamis ékszerrel; a gyöngy a király! Az igazgyöngy! Az Édesanya, aki meghódította saját gyermekét. S a gyermek, aki a legnagyobb és legszentebb hatalomnak hódol: az *Édesanyának*.